

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/12/2023
Identifikačné číslo spisu:	1217217146
Dátum vydania rozhodnutia:	04.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1217217146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. R., narodenej XX. P. XXXX, S., N. XX, zastúpenej advokátom Advokátska kancelária JUDr. Milan Szöllösy, Košice, Mlynská 28, proti žalovanej spoločnosti Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava 29, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenej spoločnosťou MGA IURIS s. r. o., Bratislava-mestská časť Staré Mesto, Cukrová 14, IČO: 47 233 028, o náhradu škody z ublíženia na zdraví vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 67C/53/2017, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislava z 30. novembra 2022 sp. zn. 9Co/93/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 67C/53/2017-336 z 5. apríla 2022 konanie zastavil; žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Rozhodnutie vo výroku o zastavení konania odôvodnil ustanoveniami §144, § 145 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) z dôvodu späťvzatia žaloby žalobkyňou podaním doručeným súdu dňa 17. marca 2022. Žalobkyňa späťvzatie žaloby dôvodnila tým, že dňa 16. marca 2022 žalovaná splnila žalobkyni žalobou uplatnený nárok celkom vo výške 12 538,85 eura, o čom predložila potvrdenie o zrealizovaní transakcie platiteľom UNIQA poisťovňa a. s. Žalovaná so späťvzatím žaloby súhlasila, uplatnila si nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 256 ods. 1 CSP, tak, že z dôvodu procesnej zodpovednosti za zastavenie konania, priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania. V konaní nebolo preukázané, žeby žalovaná poskytla žalobkyni poistné plnenie uplatnené žalobou.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 30. novembra 2022 sp. zn. 9Co/93/2022 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania; žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s posúdením otázky procesného zavinenia v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Skonštatoval, že procesnú zodpovednosť za zavinenie na zastavení konania treba pričítať žalobkyňi a to práve z dôvodu dispozičného úkonu späťvzatia žaloby v celom rozsahu, ktoré späťvzatie nebolo v konaní vyvolané žalovanou. V danom prípade bolo späťvzatie žaloby žalobkyňou následkom úhrady žalovanej pohľadávky treťou osobou UNIQA poisťovňa, a.s. Žalovaná žiadnym spôsobom po začatí konania neplnila podľa žalobného návrhu, preto z procesného hľadiska nevyvolala následok v podobe späťvzatia žaloby. K úhrade uplatneného nároku došlo uspokojením pohľadávky žalobkyne treťou osobou. Túto skutočnosť nemožno označiť za relevantné správanie žalovanej zodpovedajúce žalobnej požiadavke, nakoľko k úhrade žalovanej pohľadávky nedošlo v dôsledku správania sa žalovanej, ktorá by dobrovoľne splnila to, čo bolo predmetom konania a tak uznala dôvodnosť podanej žaloby a zavinila zastavenie konania. Odvolací súd citujúc závery vyplývajúce z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zo 17. augusta 2016 sp. zn. I. ÚS 263/2026, zverejnený v Zbierke nálezů a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 23/2016, na ktorý žalobkyňa poukázala, skonštatoval, že právne závery z neho vyplývajúce v plnej miere potvrdzujú posúdenie procesného zavinenia zastavenia konania za situácie, ak žalobca vezme žalobu späť celkom alebo sčasti. Rovnako na danú vec nie je možné aplikovať ani závery vyplývajúce z nálezů ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 178/2019, podľa ktorého účastník, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne brániť svoje práva. Žalovaná v danom prípade žiadnym protiprávnym konaním nezapríčinila podanie žaloby. Od začiatku namietala pasívnu vecnú legitímáciu a nebolo preukázané, že by žalobkyňa dôvodne proti nej uplatňovala od začiatku svoje práva, preto nemožno uplatniť ani zásadu, podľa ktorej z bezprávia nemôže vzniknúť právo. Na základe uvedených dôvodů odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietala, že aj rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom, porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu či spravodlivý proces. Konštatovala, že je potrebné na procesné zavinenie zastavenia konania nahliadať z pohľadu, či v čase začiatku súdneho sporu existovala dôvodnosť súdneho uplatnenia nároku strany žalobcu voči žalovanému. Zaviazanie strany žalobcu na náhradu trov konania, keď tento v čase podania žaloby dôvodne uplatňoval svoje práva v súdnom konaní by bolo v príkrom rozpore s princípmi spravodlivosti a zásadou, podľa ktorej z bezprávia nemôže vzniknúť právo. Uvedený princíp by sa podľa jej názoru mal uplatniť aj pri posudzovaní zodpovednosti za trovy konania. Dovolateľka tvrdila, že ako poškodená osoba mala právo uplatniť svoje nároky na náhradu škody priamo proti žalovanej, a to v zmysle § 24 ods. 3 a § 15 ods. 1, § 24b ods. 1 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisů (ďalej len „zákon č. 381/2003 Z. z.“), preto žalovaná bola v spore pasívne legitimovaná. Žalovanej poskytla všetky dostupné údaje o predmetnej dopravnej nehode, ktoré mala v tom čase k dispozícii, a to v uplatnení nároku listom z 13. februára 2017. Žalovaná zostala i napriek tomuto uplatneniu pasívna. Pritom podľa § 25 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. bola žalovaná povinná bez zbytočného odkladu poskytnúť poškodenej obchodné meno a sídlo poisťovateľa, u ktorého bolo uzatvorené poistenie zodpovednosti na motorové vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, číslo poisťnej zmluvy týkajúcej sa poistenia zodpovednosti uzatvorenej poisťovateľom, meno, priezvisko a adresu likvidačného zástupcu alebo jeho obchodné meno a sídlo, meno, priezvisko a adresu držiteľa vlastníka alebo prevádzkovateľa motorového vozidla alebo jeho obchodné meno a sídlo. Namiesto splnenia uvedenej povinnosti vyplývajúcej žalovanej priamo zákonom táto ostala pasívna a poisťovateľa, prípadne jeho likvidačného zástupcu začala zisťovať až po druhom podaní žalobkyne z 24. augusta 2017. Plnenie nebolo poskytnuté priamo žalovanou, ale v rámci systému poistenia zodpovednosti za škodu prevádzkou motorového vozidla fungujúcemu v rámci členských štátů Európskej únie, zástupcom zahraničného poisťovateľa v

Slovenskej republike, konkrétne spoločnosťou UNIQA poisťovňa a.s., konajúcou prostredníctvom pobočky poisťovne z iného členského štátu. Plnenie zástupcom zahraničného poisťovateľa žalobkyni však nič nemení na skutočnosti, že žaloba bola podaná dôvodne, a preto je potrebné žalovanú považovať za zodpovedný subjekt, ktorý procesne zavinil zastavenie konania. Navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobkyni priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná vo vyjadrení s dovoľaním nesúhlasila. Poukázala na to, že s uplatnenými dôvodmi sa vysporiadal odvolací súd v napadnutom uznesení. K námietkam týkajúcim sa posúdenia veci podotkla, že pri zastavení konania sa zohľadňuje otázka procesného zavinenia na zastavení konania v zmysle § 256 CSP. Z čisto formálneho hľadiska je procesné zavinenie zastavenia konania pri späťvzatí žaloby vždy na strane žalobcu, ktorý ako jediný môže vziať žalobu späť a tento úkon realizuje na vlastnú procesnú zodpovednosť. Akcentovala, že tretia osoba, ktorá plnila, nekonala v mene a ani na účet žalovanej. Odmietla všetky nároky žalobkyne, pretože bola toho názoru, že ich nemá voči žalovanej, ale voči inej osobe. Táto skutočnosť bola žalobkyni zrejmalá, a preto aj z toho dôvodu v konečnom dôsledku práve likvidačný zástupca nemeckej poisťovne uspokojil jej nároky na náhradu škody. Za tohto stavu nebolo v danom prípade dôvodom späťvzatia žaloby správanie sa žalovanej, ktorá z tohto hľadiska zastavenie konania nezavinila. Keďže konanie neskončilo meritórnym rozhodnutím, podľa názoru žalovanej nie je na mieste ani skúmať, či by žalobkyňa bola úspešná alebo nie. K námietke nespôsobnosti žalovanej v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody, žalovaná napokon zdôraznila, že žalobkyňa listom z 13. februára 2017 si uplatnila iba nároky zo zodpovednosti za škodu, ktoré jej mali vzniknúť, nežiadala poskytnúť žiadne údaje. Zároveň dodala, že žalobkyňa bola zastúpená advokátom. Navrhla dovolanie odmietnuť; uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovoľaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovoľaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Základným a spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je, že ide o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené. K preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovoľaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018, ktoré bolo publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č.

74/2018 vyslovil, že „Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným, ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“ ; (m. m. I. ÚS 47/2021, I. ÚS 387/2019).

12. V kontexte uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolaním napadnuté rozhodnutie proti uzneseniu o trovách konania, je rozhodnutím, ktorým sa konanie o tejto otázke končí (§ 419 CSP).

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

16. Predmetom dovolacieho prieskumu je napádané rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že

rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v procesnom predpise, ktorú treba vykladať v súlade s vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je ratio materiae aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. septembra 1997).

17. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že sudy nižšej inštancie na rozhodnutie o náhrade trov konania, ktoré sa skončilo zastavením z dôvodu späťvzatia žaloby aplikovali ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo zásady procesného zavinenia zastavenia konania. Na strane žalovanej zohľadnili, že z procesného hľadiska nezavinila zastavenie konania, lebo v priebehu konania neposkytla žalobkyni plnenie z titulu uplatnenej pohľadávky, preto žalobkyni uložili povinnosť nahradiť trovy konania žalovanej.

18. Ústavný súd v náleze sp. zn. IV. ÚS 480/2018 k ústavno-konformnej interpretácii ustanovenia § 256 ods. 1 CSP vyslovil, že „ak má byť rozhodnuté podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba mať na pamäti, že nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach práva procesného a nie práva hmotného. Preto tiež o otázke, či strana sporu zavinila, že konanie bolo zastavené, možno uvažovať len z hľadiska procesného; dôvodnosť žaloby súd nemá skúmať z hľadiska hmotného práva. Rozhodnutie o trovách konania však nemá byť výsledkom mechanického posudzovania zavinenia či úspechu v procese, ale celkovým zhodnotením okolností prípadu“. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu vznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Kritérium procesného zavinenia sa posudzuje z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, že konanie bolo zastavené. Termín „zavinenie“ nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je prejav vôle spočívajúci v späťvzatí žaloby (I. ÚS 196/09, II. ÚS 221/2015).

19. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd považoval uplatnené námietky žalobkyne týkajúce sa skutkových okolností, ktoré predchádzali podaniu žaloby, ako aj veci samej za irelevantné vo vzťahu k posúdeniu procesnej zodpovednosti strany sporu na zastavení konania. Z obsahu spisu je nepochybné, že v konaní nebolo sporné, že poistné plnenie z titulu náhrady škody poskytol v priebehu konania žalobkyni iný subjekt, ktorý nebol stranou v spore, ani osobitným subjektom v konaní resp. intervenientom. V procesnom postupe súdov nižšej inštancie nebola zistená existencia vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobcovi, ktorý nebol úspešný. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.